

[Korsgaard.]

her skulde have udtalt sig om noget, som ikke laa indenfor deres naturlige Ramme, er mig fuldkommen ubegribeligt.

Endelig maa jeg have Lov til at sige om Indenrigsministerens store Tro paa Kommunerne, at det er jo en Frase. Den højtærede Minister har Tro paa dem, hvis de mener som han selv, men hvis de ikke gør det, tror han ikke paa dem. Men jeg tror, der er noget, man skal vogte sig vel for i ethvert Land, og det er at gøre Lovgivningen skattemæssigt set forskellig fra Kommune til Kommune alt efter de forskellige Menneskers personlige Betragtninger og, man kan vel ogsaa sige, deres personlige Interesser, for det kan jo i høj Grad være bestemmende for, om man mener det ene eller det andet. Nej, maa jeg bede om, at Skattelovgivningen ligger i Statens Haand, i Rigsdagens Haand, saaledes at den bliver ensartet, og lad os blive fritaget for Paastanden om, at det, at man ønsker det saaledes, betyder, at man ikke tror paa Kommunerne. For det er jo Fraser og intet andet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

Hans Hansen: Den højtærede Minister troede ikke paa, at Retsforbundet kunde omsætte Grundskyldstanken i praktisk Politik, og derfor ønskede den højtærede Minister at gøre det selv. Ja, jeg har ikke noget højere Ønske end netop, at Retsforbundet kan blive overflødiggjort i saa Henseende.

Men jeg vil dernæst gerne minde om, at jeg baade i Gaar og i Dag har rettet det Spørgsmaal til den højtærede Minister, hvordan han vilde stille sig til et Forslag om, at Kommunerne fik Bemyndigelse til, hvis de vil videreføre Grundskylden, at tage Hensyn til Pantegælden. Dette Spørgsmaal hænger i høj Grad sammen med hele Grundskyldstankens Placering i dansk Politik. Spørgsmaalet er her, hvem der nyder Grundrenten. Naar det fra alle Sider er kendt, at det i Øjeblikket ikke er Brugeren, der nyder Grundrenten, forekommer det mig, man har Krav paa Svar paa det Spørgsmaal, om man vil give Kommunerne en Bemyndigelse til at tage et Hensyn, som kan føre til, at de virkelige Grundrentenydere kommer til at betale Grundskylden.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Jeg vil gerne med det samme svare det ærede Medlem Hr. Korsgaard, hvis Bemærkninger viste, at han ikke havde været til Stede i

Gaar — saa vidt jeg kan tænke mig —, da det ærede Medlem Hr. Fibiger talte. Det, vi diskuterede ved den Lejlighed, var ikke det Spørgsmaal, om det var tilfredsstillende eller ikke, at en saadan Skatteomlægning fandt Sted, men det var det ærede Medlem Hr. Fibigers Udtalelse om, at den vilde virke mod en Udflytning fra de store Byer til Rejsning af egne Hjem i Omegnen. Derfor var det, jeg tillod mig at sige, at det var dog utænkeligt, at den skulde kunne virke saadan, naar den fører til billigere Ejendomspriser og til mindre Bygningsskatter. Nu siger det ærede Medlem Hr. Korsgaard: Ja, men det kan dog kun være den ene Ting; nemlig de mindre Bygningsskatter. Ja, selv det vil jo have Betydning og viser, at det ærede Medlem Hr. Fibigers Udtalelse ikke var rigtig. Men hvad den billigere Jord angaar, skulde der efter det ærede Medlem Hr. Korsgaards Opfattelse ikke være Mening heri, idet der i Stedet for Salgssummen skulde komme en fremtidig Ydelse til det offentlige. Ja, det er rigtigt, men der er een Ting, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard glemmer, og det er, at det, der hindrer Udbudet af Jord i dette Øjeblik, er ikke alene Jordpriserne, men tillige den Forventning, der ligger bag Jordpriserne, om en fremtidig Stigning. Det er denne Tro til en Spekulationsgevinst, som Omlægningen vil tage bort.

Dernæst skal jeg til det ærede Medlem Hr. Korsgaards Bemærkninger om Kreditforeningerne sige, at jeg selvfølgelig ikke benægter, at der mellem Realkreditten og Ejendomsbeskatningen er en Forbindelse. Men det ærede Medlem vil sikkert ogsaa indrømme mig, at der dog altid vil være Spørgsmaalet om den paagældende Ejendomsbeskatnings Omfang, og jeg tillader mig at hævde, at denne Ejendomsbeskatnings Omfang og denne Omlægning af Ejendomsbeskatningen ikke vil berøre Realkreditens Sikkerhed. I hvert Fald har vi jo hidtil set, at de Herrer Kreditforeningsdirektørers Opfattelse i det Problem har været forkert.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pinholt og det ærede Medlem Hr. Fibiger har begæret Ordet for tredje Gang. Dette Ønske kan kun imødekommes, saafremt Tinget dertil giver sit Samtykke. Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg dette Samtykke som givet. (Ophold). Det er givet.

Jeg vil dog henstille til de to ærede Talere, saavel som til de øvrige Medlemmer, som igen er indtegnet, at de nu fatter sig kort. Det var Hensigten at tilendebringe Forhandlingerne baade om dette Lovfor-